

תימא אם כן אמאי אייתי ר' ינאי הא דתני ר' חייא הוי ליה לאיתויי הא דר' עקיבא, איכא למימר אי מדר' עקיבא הוה אמינא דאע"ג דיליף לה מקרא דאסמכתא בעלמא היא משום הכי מייתי הא דתני ר' חייא דמיתני בה בהדיא דלוקין על עירובי תחומין, הלכך כל הך סוגיא אליבא דמאן דאמ' תחומין דאורייתא אתמרה ורב אשי נמי דפריק מי כתיב אל יוציא אל יצא כתיב אליביה הוא דמפרק, הלכך לדידן דקיימא לן כרבנן ליכא תחומין מדאורייתא כלל ואנשי מחנה פטורין בין מעירובי חצרות בין מעירובי תחומין:

בהדי גמרא דילן ואנן לית לן תחומין דאורייתא כלל, וכי תימא אם כן מאי דוחקיה דר' ינאי לאוקומי מתני' כר' עקיבא ולפרושה דוקא בעירובי חצרות אבל לא בעירובי תחומין, איכא למימר דר' ינאי אליבא דנפשיה כר' עקיבא סבירא ליה ומשום הכי מוקי לה אליביה, ועוד דר' עקיבא בהא מלתא לאו יחידא הוא דהא ר' אלעזר בנו של ר' יוסי הגלילי ור' חייא כותיה סבירא להו כדאיתא לקמן בפ' מי שהוציאווהו, אלא דתלי לה תלמודא בכל דוכתא בר' עקיבא משום דסתימאה הוא ומתניא נמי מלתיה במתני' בהדיא במסכת סוטה בפ' [כשם שהמים] וכי

פרק שני - עושין פסין

לקמן (כ"א א') בהדיא דאקשי' עלה דההיא דאמ' שמואל לא הותרו פסי ביראות לבאר מים חיים בלבד ואי לבהמה באר מים חיים למה ואם איתא דבעינן דלא פסקי מיא אמאי אצטריכין לשנויי בעינן מידי דחזי לאדם תיפוק לי דבעינן מיא דלא פסקי, אלא ודאי לדידן היינו טעמ' משום דבור מים מכונסין העומד באמצע הדרך בלא שמירה לא חזו לאדם:

לימא מתני' דלא כר' עקיבא. הוא הדין דהוה יכול למימר מתני' דלא כת"ק דחנניה דאמ' עושין פסין לבור אלא משום דלא ידעינן ת"ק דחנניה מאי ניהו עדיף ליה למימר דלא כר' עקיבא ותמהני אם כן היכי סגי פירוקא דהא ת"ק דחנניה סתמ' קאמ' ואפי' לבור היחיד, ואפשר דכיון דדומיא דשיירה קתני דרבים משמע, אי נמי כי היכי דלא נישוי פלוגתא בין ת"ק דחנניה ור' עקיבא:

בשלמא למאן דאמר פרצוף היינו דכתי' וייצר בשני יודין, כל' דאלמ' שתי יצירות הואי ומכאן תשובה על רש"י ז"ל שפי' בפ"ק דכתובות דמאן דאמ' שתי יצירות סבירא ליה זנב היתה ומאן דאמ' יצירה אחת סבירא ליה דו פרצופין:

דף יח ע"ב

מתקיף ליה רב נחמן בר' יצחק אלא מעתה גבי אלישע דכתי' ויקם וילך אחריה. ולא גרסי' גבי אלקנה דכתי' וילך אחריה דלא אשכחן קרא בהאי ענינא כלל:

דף יט ע"א

דילמא היינו דירושלם. ולא גרסי' דילמא היינו דמדבר דגיא בן הנם בירושלים היה ולא במדבר:

דף יט ע"ב

כארבע עשר לא הויין. כלומ' דכיון דבצרי מינה שני שלישין לא שייך למימר כארבע עשרה:

מתני' עושין פסין לביראות. כבר כתבתי למעלה דאע"ג דמדאורייתא בעינן עומד כפרוץ ה"מ כשאין בקרנות עומד חשוב משני צדין אבל כל שיש שם עומד חשוב משני צדין כי הכא מדאורייתא שרי וגבי פסי ביראות אוקומה אדאורייתא ומיהו מסתברא דאע"ג דמדאורייתא סגי בשלש מחיצות ה"מ כשהם מחיצות גמורות אבל דומיא דפסי ביראות לא סגי אלא אם כן יש בכל ארבע הקרנות עומד חשוב, דאם איתא דבשלש הקרנות סגי בפסי ביראות הוה מוקמי רבנן דינייהו אדינא דאורייתא:

ארבע הדיומדין וארבעה פשוטין. וא"ת והיכי מהנו פשוטין באמצע נימא אתי אוריא דהאי גיסא ואוריא דהאי גיסא ומבטל ליה, תירצו בזה דמקולי פסי ביראות שנו כאן דאע"ג דבעלמא אמר' דאוריא דהאי גיסא ו[דהאי גיסא] מבטל ליה הכא לא אמר' הכי, ונ"ל דהיינו טעמ' משום דכיון דלא אמרינן אתי אוריא דהאי גיסא ודהאי גיסא ומבטל ליה אלא היכי שבשאחד מן האורין מרובה על העומד אוסרתה, אבל בפסי ביראות שפרוץ מרובה על העומד נותר בהן הרי הוא כאלו היה עומד כפרוץ דלא שייך למימר ביה אתי אוריא דהאי גיסא ומבטל ליה. ופשוטין הללו אין להם שעור והכי אית' בירוש' דגרסינן התם פשוטין אין להם שעור ומתני' נמי הכי מוכחא דמדקא יהיב תנא שעורא בדיומדין ולא בפשוטין משמע דבפשוטין כל דהוי סגי:

דף יח ע"א

גמ' אימר דאמ' חנניה בור באר מי אמר. פרש"י ז"ל משום דדווקא בבורות דפסקי מיא הוא דלא מהנו פסין אבל בבאר מים חיים דלא פסקי מודה דמהנו. ולא נהיר דהאי טעמא ליתיה אלא לר' עקיבא דשרי בור הרבים אבל לדידן דלא מכשר' פסין בבור כלל לא הוי טעמ' אלא משום דבעינן מים הראויים לאדם, כדאמר'